

Dự án :

MỞ RỘNG LỚP HỌC TÌNH THƯƠNG

tại Khu Phố 1&2 -Phường Tân Hưng
Q7 –TP/HCM

do Anh em La San điều hành

Học Môn ngày 1/9/2007

CHƯƠNG TRÌNH GIÚP CÁC EM ĐƯỜNG PHỐ

1- Nhìn tổng quát :

Lớp Tình Thương TÂN HƯNG

Phường Tân Hưng Quận 7 có rất nhiều người dân tạm trú. Đó là những người từ phường xa kéo nhau về Sài Gòn lập nghiệp, tưởng rằng sẽ dễ dàng kiếm được cái ăn. Thế nhưng sự việc lại không như họ tưởng. Không nghề, không vốn, vợ chồng phải đi làm việc cực nhọc, con cái thì lang thang ngoài đường bán vé số, đánh giày, bán đủ thứ lặt vặt để phụ giúp kinh tế gia đình. Cho dù ước mơ đến trường vẫn tồn tại, nhưng điều kiện kinh tế không cho phép.

Lớp Tình Thương 1 Phường Tân Hưng Q.7 ra đời vào ngày 01 tháng 8 năm 2000. Lớp học là một nửa căn nhà thuê của một cụ già về hưu. Sau một tuần, lớp phải chia ra làm hai vì sĩ số đã trên 40 em. Những em nào đã biết đọc biết viết thì cho vào chung một lớp, gọi là lớp 2. Những em chưa biết gì thì bắt đầu lớp một.

Nhiều trường hợp rất đáng thương. Cha mẹ nghèo không cho con đi học được, nay có cơ hội, dù không có tiền, cũng ráng cho con đến trường lớp.

Đang giờ học, có hai em bé tự nhiên chạy ra ngoài. Tò mò, tôi đi theo. Thì nghe bà mẹ trên tay cầm xấp vé số, nói với hai con : "Mẹ cho hai con mỗi đứa một ngàn. Sáng giờ mới bán được, mẹ đem đến cho hai con."

Sau 3 tháng hoạt động, Lớp Tình Thương P. Tân Hưng Q.7 đã tạm ổn định. Hiện nay được 4 lớp : 3 lớp 1 và 1 lớp 2. Giờ này các em đang chuẩn bị thi học kỳ I, với hy vọng cuối năm cũng có được Học Bạ. Đó là một niềm vui lớn lao của các em vì thấy mình cũng giống như bao trẻ khác cùng trang lứa.

Để giúp các em kiếm được một chút thu nhập để phụ giúp gia đình, từ năm 2002, chúng tôi có mở thêm lớp thêu tay và kết cườm. Vào tháng 6 năm 2004, mở thêm một lớp làm thú nhồi bông. Dự tính mở thêm lớp Vi tính vào tháng 6/2005. Tuy nhiên vì phòng ốc không đủ nên dự án trên chưa thực hiện được.

Sau 7 năm hoạt động, Lớp Tình Thương P. Tân Hưng Q.7 đã tạm ổn định. Hiện nay được 12 lớp, từ lớp 1 đến lớp 5, học

sinh đã lên đến 197 em. Ngoài ra, có các Thầy cô tình nguyện đến dạy 2 lớp Anh văn cho các em học sinh lớp 5. Đó là một niềm vui lớn lao của các em vì thấy mình cũng giống như bao trẻ khác cùng trang lứa.

Nhận thấy tình trạng các em nam và nữ, vào lứa tuổi 15-20, quanh quẩn trong xóm, không biết làm gì, điều không thể tránh, là một ngày không xa, các em sẽ vướng vào những tệ nạn, xì ke, ma túy, mại dâm....Chúng dự định mở thêm lớp dạy may và vi tính, nhưng vì thiếu phòng và không có chỗ an toàn. Vì vậy, chúng tôi quyết định xây thêm một căn như trong sơ đồ, để có thể giúp cho các em học sinh trong khu phố nghèo này.

Mặt khác, tuy các em sau khi học hết lớp 5, các em không còn chịu sự quản lý của các Frères trong lớp học Tình Thương, nhưng chúng tôi vẫn hỗ trợ học phí cho các em theo học lớp bổ túc bên ngoài. Trong tương lai, nếu nhà nước cho phép, chúng tôi sẽ mở lớp 6 tại cơ sở này.

Classes d'affection

activités périscolaires

uniforme offert par des bienfaiteurs

2- Địa điểm :

Lớp Tình Thương , Khu phố 1 & 2, Phường Tân Hưng, Q. 7, TP Hồ chí Minh.

3- Trách Nhiệm quản lý: Đồng La San

Địa chỉ liên lạc: Nguyễn văn Tân (Frère Grégoire)

146/42B Võ thị Sáu, Q.3, TP.Hồ Chí Minh.

Điện thoại : 8251 896

4- Mục tiêu dự án:

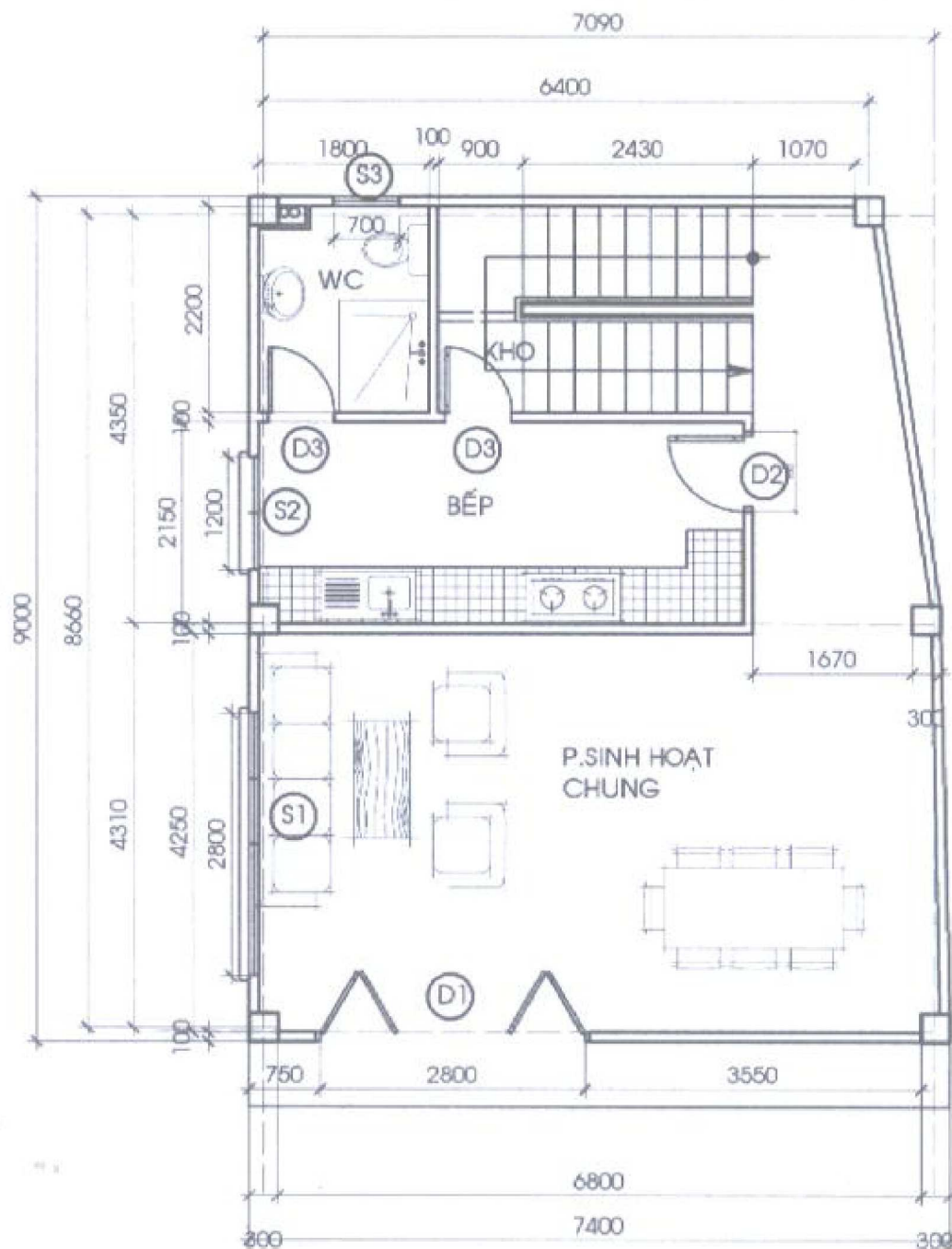
- Giúp các trẻ em đường phố học hết bậc Tiểu học (lớp 1 đến lớp 5)
- Dạy cho các em biết 01 nghề để sinh sống và giúp đỡ thêm tài chánh cho gia đình.
- Tiếp tục hỗ trợ học bổng cho các em có khả năng tiếp tục đi học cấp 2&3 ở trường nhà nước.

Frère Grégoire Nguyễn văn Tân

CÔNG TRÌNH:

Mở rộng trường TÌNH THƯƠNG, phường Tân Hưng, Q.7:
Lớp học chữ, học nghề và nơi ở cho các em có hoàn cảnh khó khăn

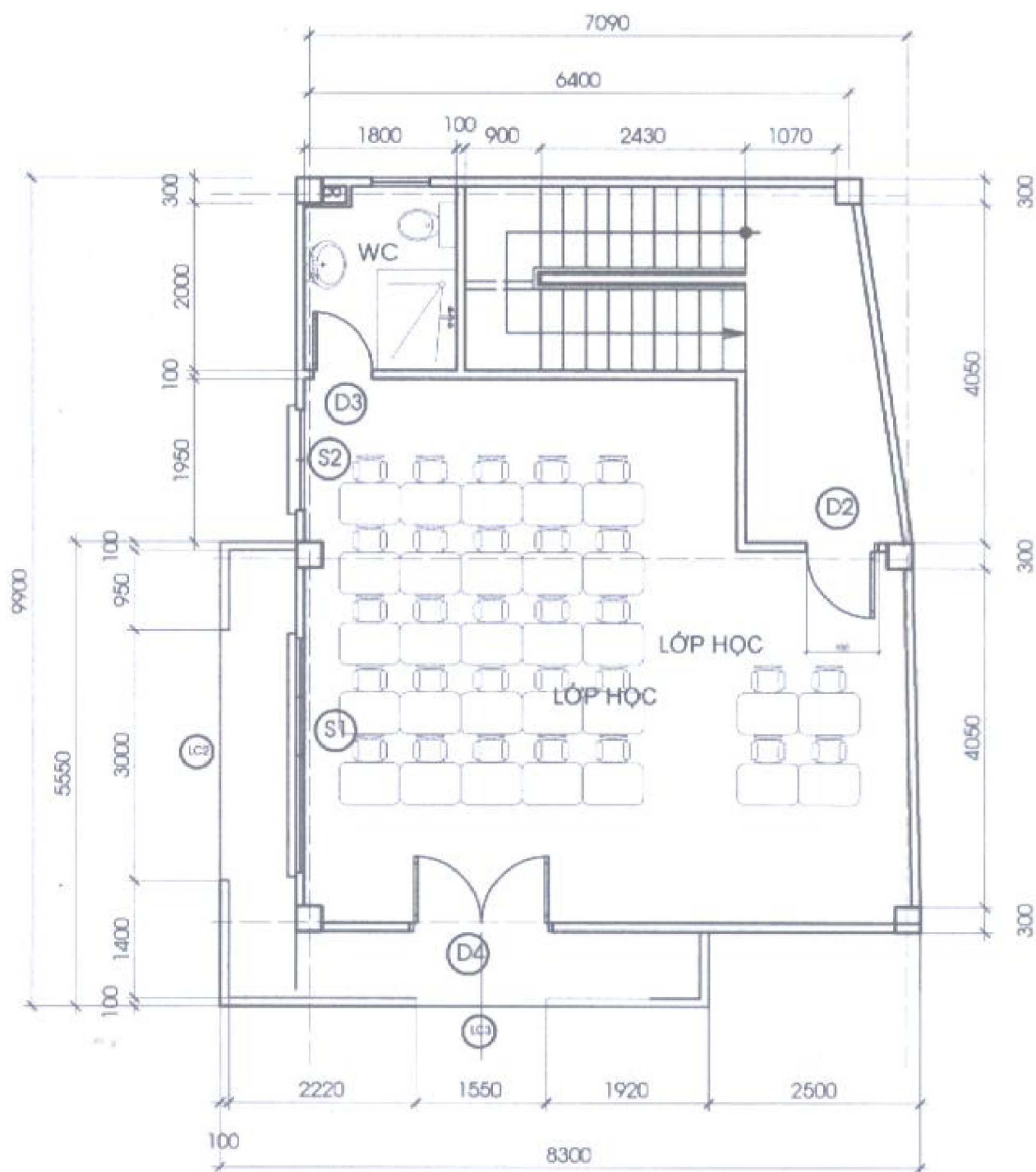
MẶT BẰNG TRỆT

TL: 1/100

DIỆN TÍCH : 61,23m²

CÔNG TRÌNH:

Mở rộng trường TÌNH THƯƠNG, phường Tân Hưng, Q.7:
Lớp học chữ, học nghề và nơi ở cho các em có hoàn cảnh khó khăn

MẶT LẦU 2

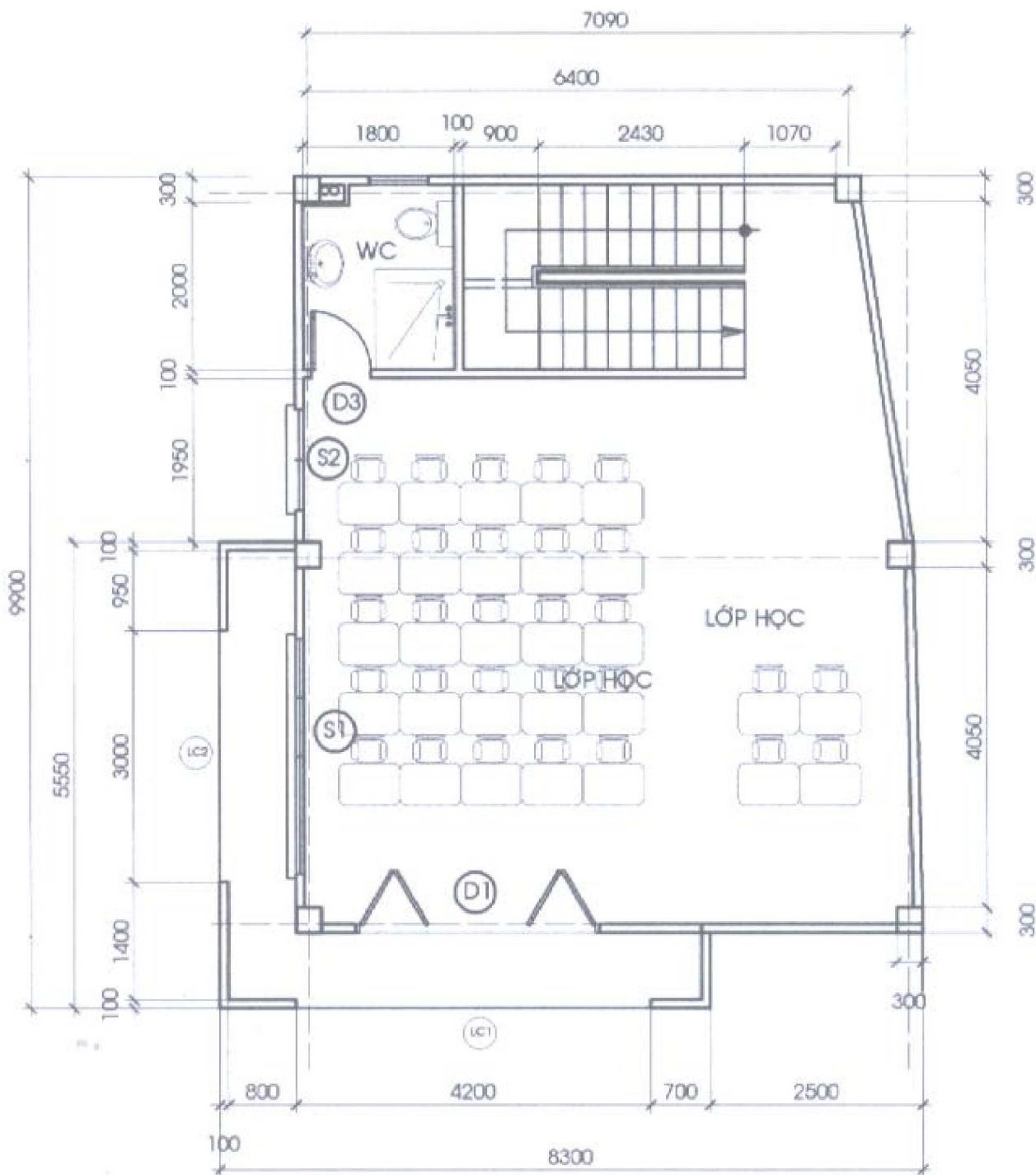
TL: 1/100

DIỆN TÍCH : 69,24m²

CÔNG TRÌNH:

Mở rộng trường TÌNH THƯƠNG, phường Tân Hưng, Q.7:

Lớp học chữ, học nghề và nơi ở cho các em có hoàn cảnh khó khăn

MẶT BẰNG LẦU 1

TL:1/100

DIỆN TÍCH : 69,24m²

Tôi đến thăm em

Em mời tôi lom khom vào cửa nhà, để tôi nhìn vào trong căn chòi tạm trú, nơi khói củi mẹ em đang còn vương vấn mái lá lợp nhà. Mỗi sáng mẹ em và cả nhà thức dậy thật sớm để cùng nhau chặt bắp, lột bắp, luộc bắp, cho kịp mẹ em quẩy đi bán rong kiếm tiền lời.

Tôi đến thăm em, những người em bé nhỏ, tuổi đời tuy nhỏ, nhưng đã lắm bụi đời, những bàn chân nhỏ bé, nhưng đã chai đời, những ánh mắt hãy còn trong sáng, những phần ngây thơ như cơ hồ bị ai cướp mất những mồm miệng đáng lẽ phải ê a đánh vần, đọc bài trong lớp, nay đang van xin người cứu giúp những bàn tay non dại, nay đã cứng da và sạm nắng, để kiếm gạo, kiếm sống giữa đường đời, nhưng may thay các em tôi vẫn còn được chút gì để vui tuổi thơ : các em còn được dịp đến các lớp tình thương để học thêm chút chữ nghĩa, ngỏ hầu sống tạm đúng phần nào nhân phẩm của em, tạm ước mơ một ngày nào thoát khỏi cảnh khổ của ngu dốt, nghèo đói. Mong thay, các em sẽ được hưởng chút gì trong chiến dịch “xóa đói, giảm nghèo”.

Giã từ em, tôi còn ôm ấp hình ảnh hàm răng chiếc còn chiếc mất, những chiếc răng vàng khè như bắp luộc vừa mới chín tới. Không biết ngày nào, em sẽ mất hết răng đây ? Nước uống thế này, môi trường sống thế này, thì biết được ngày nào ?

Nai nhớ nguồn

Đôi lời tâm sự...

Một căn nhà lá mọc lên giữa những căn nhà lá khác nhưng nó làm thay đổi bầu không khí của khu phố, đó chính là lớp học tình thương Tổ 1 phường Tân Hưng, Quận 7.

Nhờ sự nhiệt tình của cô Phượng, chuyên trách giáo dục phường Tân Hưng, mà các trẻ em không có cơ hội đến trường được xã hội quan tâm. Nhờ tài ngoại giao khéo léo, cô đã mượn được một miếng đất một nhà hảo tâm chưa sử dụng trong vòng 5 năm, giữa khu dân cư nghèo để cất lên một mái nhà tranh làm lớp học. Từ một ngôi nhà lụp xụp, xiêu vẹo trên mảnh đất

ầm thấp, nay xuất hiện một căn nhà lá cũng như những ngôi nhà khác, nhưng toát lên một bầu khí mới nhộn nhịp cả khu phố và còn mang dáng dấp của tình yêu thương.

Qua thời gian suy tính ngôi nhà cũ lụp xụp được tháo đi để thế vào một ngôi nhà khác phù hợp hơn. Phải kể đến là các ông thợ từ xa đến tiếp tay, với tinh thần tận tụy không biết mệt mỏi, ngôi nhà được dựng và hoàn tất trong vòng 9 ngày từ ngày 28/9/2001 tới ngày 7/9/2001 với diện tích 6m x 8m và được chia làm hai phòng học. Từ những vật liệu đơn sơ như cây tràm, cây rừng, tấm vông và những tấm tôn cũ đã tạo ra ngôi nhà được màu sắc tình yêu thương. Bên cạnh đó, người qua kẻ lại, nhiều người hơn hờ, nhưng cũng có kẻ bêu môi. Thương thay cho đám trẻ, chúng hồ hởi đến hỏi bao giờ khai giảng.

Ngôi nhà đã hoàn tất ngày 7/9 nhưng còn vấn đề bàn ghế ! Lại cũng nhờ tài ngoại giao của cô Phượng lần nữa, cô đã xin được 20 bộ bàn ghế ở một trường trong quận. Nhờ sự khéo léo của hai anh lớp mộc Đức Minh, anh Đến và anh Dũng đã đục, đẽo, đóng và cửa, những chiếc bàn, ghế ấy đã như anh phế binh được băng bó. Hơn nữa, các anh còn bôi thuốc đỏ lên mặt chúng cho thêm phần duyên dáng. Sau 4 ngày, những chiếc bàn, ghế ấy hầu như đã bị phế thải trở nên hữu dụng cho các em.

17/9 ngày khai giảng, các phụ huynh dẫn các em tới tập nập trên khuôn mặt vui tươi hơn hờ, chúng hân hoan như chuẩn bị nhận tiền lì xì đầu năm, thật vậy chúng còn nhận được nhiều điều quý giá hơn đó là cả một tình mến thương. Sự hân hờ của trẻ em làm cả khu phố vui lên, có đại diện của Phường, Khu phố, Tổ, đại diện Phòng Giáo dục... toát lên niềm vui trong tiếng cười rôm rã. Cô Phượng đã thốt lên "Lớp học tình thương đã làm khu phố này nhộn nhịp hẳn lên".

Hội trống đầu tiên đã vang lên bởi một người mang vóc dáng bề thế và đầy tình mến trẻ nói lên sự phong phú và phát triển như thể muốn đang rộng cánh tay chào đón, và còn muốn hô to cho mọi người : "Hãy cùng nhau đốt lên ngọn lửa để sưởi ấm lòng trẻ em". Bên cạnh đó, một lớp trẻ hùng mạnh đã được Frère Phi "Cầu" đến như sẵn sàng tiếp tay, các anh chị ấy giở những món đồ độc chiêu bằng những bài hát, vũ điệu và trò chơi cho các em vui cười không thấy tổ quốc.

Lớp học đầu tiên là lớp 1, sĩ số gần 50 em đủ mọi lứa tuổi, khuôn mặt hồn nhiên lắng nghe cô giảng như chưa từng được nghe. Cô giáo có dáng mảnh mai, giọng dịu dàng nhưng toát lên vẻ cương nghị. “Chúng con kính chào thầy, chúng em kính chào cô...” đã thốt lên từ miệng các em. Những cây cột đầu tiên, những quả trứng đầu tiên, các em đã cố gắng đặt chúng trên trang vở trắng như những lời chào hỏi, cảm ơn... đã khắc ghi trong mỗi tâm hồn chúng.

Lớp học mọc lên trong xóm nghèo, làm rộn lên niềm vui sướng cho người lớn cũng như trẻ em không có cơ may đến trường, niềm vui ấy toát ra từ khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười. Ước gì niềm vui ấy được nhân rộng đến hết mọi người, đặc biệt là trẻ em nghèo.

SH. Kiều Duy Sơn.

Tùng... tùng... tùng...

Tưởng rằng mọi trẻ em đều đến được trường để nghe tiếng trống khai trường. Thế nhưng xung quanh đây cũng còn những trẻ em phải bỏ trường, bỏ lớp bỏ ba dây đó, bán từng tờ vé số, lượm từng cái bao nylon... kiếm tiền lo cho gia đình. Để trẻ thơ được đi học, được hồn nhiên vui đùa, với tất cả nỗ lực của mình, thầy Tân, và các thầy khác đã xây dựng hai phòng học tại Khu phố 1 Phường Tân Hưng. Ngày 17/9 lúc 14 giờ, gần 60 em học sinh nghèo đã tập trung, làm lễ khai giảng năm học mới. Nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên đơn sơ lớn nhỏ của các em đang ngồi trong lớp, nghe tiếng trống khai trường, lòng tôi quặn lại... Tại sao gánh nặng cuộc đời đặt lên vai các em quá sớm ? Tại sao không thật sự có được tính hồn nhiên của mình ?... Ước mong sao có nhiều tấm lòng mở rộng để mang lại một chút hạnh phúc tuổi thơ cho các em. (SH. Trương Phi)

KINH NGHIỆM TRONG CÔNG TÁC GIẢNG DẠY LỚP TÌNH THƯƠNG

Rời khỏi mái trường công lập về cộng tác với các lớp học tình thương của La San Đức Minh tôi vô cùng ngỡ ngàng.

Ngày đầu tiên tôi đến trường hôm đó là ngày 04-09-2002, lúc 7 giờ sáng bầu trời rất trong. Tôi dừng xe trước trường, đó chỉ là một dãy 3 phòng học, mái lợp lá, vách lá, mặt trước và mặt sau vũng tôn thiết, nền lát đan xi măng. 3 phòng thì chỉ có 2 phòng dùng lớp dạy văn hóa, 1 phòng dạy thêm. Cách bày trí của phòng học rất đơn giản. Mỗi phòng chỉ có 8 bàn học sinh và 8 băng dài dùng cho học sinh ngồi. Một chiếc bàn nhỏ sát vách cạnh 1 băng đen lớn ; bàn cũng chỉ đủ để sách vở học sinh, 20 băng đen, hai hộp phấn và 8 hộp bút màu sáp, không có bàn GV, chỉ có 1 chiếc ghế tựa bằng nhựa dùng cho GV. Lớp học đơn giản, bàn ghế đơn giản và học sinh đến lớp cũng rất đơn giản. GV tiếp nhận học sinh với 1 danh sách gồm STT, họ tên học sinh, năm sinh, họ tên cha, mẹ, nghề nghiệp, địa chỉ tạm trú hoặc trường trú, khai sinh nộp sau. Thế là các em được xếp lớp.

Tất cả học sinh đều đơn giản nhưng việc dạy các em không đơn giản chút nào vì các em học sinh của tôi, những trẻ em đường phố, những trẻ em nghèo có hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Cha, mẹ từ các tỉnh trôi nổi về TP.HCM này lập nghiệp. Có những em mà cha, mẹ ở vùng sâu lục tỉnh vào mùa nước nổi, ruộng đồng, nhà cửa ngập lụt hết rồi. Vợ chồng, con cái bồng bế chạy thoát được nước lũ về thành phố để kiếm tiền sinh nhai. Hai, ba gia đình hùn tiền nhau mướn một căn phòng để ở. Kiếm cái ăn, cái mặc, chỗ ở đã là khó rồi, họ chẳng còn đâu óc nào nghĩ đến việc học của con cái. Có phụ huynh cũng chịu khó nghỉ buổi chợ để đưa con đến lớp tình thương, nhưng cũng có những phụ huynh mặc kệ con mình, đứa nào thích chơi thì ở nhà chơi, đứa nào thích học thì theo bạn bè hàng xóm rủ nhau đến lớp tình thương mà họ, ở đó người ta cho sách, vở, bút, thước... Nếu không nhờ các cô bác tổ trưởng, tổ phó trong khu phố động viên đến lớp thì chẳng biết bao giờ các em được đi học. Khổ hơn hết là những trẻ bị cha mẹ bắt đi bán vé số. Vì không biết chữ các em bị lừa tiền, lừa vé số, mà mất tiền, mất vé số thì bị đòn roi. Vì thế, chỉ 9, 10 tuổi thôi mà em có ý nghĩ phải đi học cho biết chữ để khỏi bị lừa nữa. Thế là các em rủ nhau, mỗi ngày trốn cha mẹ 2 giờ vào lớp học tình thương để học ; các em đến lớp mà trên tay còn một xấp vé số 100, 200 tờ với cuốn giấy dò số. Và đau lòng nhất là học xong các em đều gửi vở và yết lại cho cô không dám mang về sợ cha, mẹ biết các em đã bỏ buổi bán mà đi học lại bị ăn đòn.

Trong đời đi dạy của tôi, tôi chưa bao giờ dạy lớp 1. Thế mà bây giờ, trường có 4 lớp 1 ; hai lớp biết chút ít, còn tôi nhận cả 2 lớp 1. Các em hoàn toàn không biết gì, chưa biết cầm bút thế nào. Lúc đó quả là tôi rất lúng túng với các em, tôi phải dạy các em cách cầm bút, dạy các em các nét đơn giản để cấu tạo con chữ, phải mất hơn 2 tháng, các em mới đọc được hững hờ các mẫu tự A, B, C..., các dấu ‘, ` , ‘, ~, ., các dấu phẩy, dấu chấm...

Tôi có xin các Frères một bảng meca trắng và 1 cây bút lông xanh, 1 cây bút lông đỏ để ghi lại các dấu chữ trên bảng trắng ngày nào cũng ôn đi ôn lại ngắn ấy chữ và dấu.

Có em đi học để cho vui vì có nhiều bạn để chơi, em không thiết tha đến việc học. Vào lớp với bộ mặt nhem nhuốc, áo quần rất bẩn, tay chân đầy cấu ghét, luôn quậy phá. Nhưng tôi không thể rầy thắng các em, mà chỉ xin nước rửa mặt, rửa tay cho em, chải tóc, cột tóc lại cho em, và dựa vào các bài học đạo đức mà dặn dò các em phải chào ông bà, cha mẹ trước khi đi học hoặc

sau khi đi học về. Phải rửa tay, rửa mặt sạch trước khi đi học để không dùng tay bẩn cầm thức ăn đưa vào miệng, không dùng tay bẩn cầm vào vở làm lem dơ vở học của mình. Và chọn ra 1 học sinh điển hình sạch, gọn nhất lớp để làm gương cho các em.

Ngày thứ sáu cuối tuần lúc sinh hoạt với các em tôi dùng ít thời gian để cắt móng tay cho các em. Với cử chỉ ân cần đó làm các em thích cô và vâng lời cô. Tôi phải phân giờ ra, mỗi buổi học 2 giờ = 120 phút. Môn tiếng Việt 50 phút luôn cả thời gian làm bài tập ở nhà ; môn toán 50 phút + bài tập ở nhà ; 20 phút còn lại học môn phụ. Tôi phân TKB như sau :

TH	TB	TT	TN	TS
TV	TV	TV	TV	TV
TOÁN	TOÁN	TOÁN	TOÁN	TOÁN
HÁT	ĐẠO ĐỨC	GIÁ TRỊ SỐNG	TÔ MÀU	KỂ CHUYỆN

Tôi luôn gói gọn bài cho học sinh ở lớp, thu vở về nhà chấm bài và viết chữa mẫu để hôm sau phát ra cho các em viết bài. Khi các em hết học kỳ I, qua học kỳ II tôi bắt đầu chấm trả bài trong lớp để sửa chữa kịp thời những sai sót của các em ; cho các em làm lại bài sai. Tôi phải làm như vậy vì không hy vọng gì khi cho các em làm bài ở nhà vì hiếm có phụ huynh nào quan tâm tới việc học của các em, và chính bản thân họ cũng không biết chữ hoặc tái mù chữ thì làm sao dạy được cho con.

Trong lớp đã khó, bên ngoài càng khó hơn, trẻ ở hẻm 83 KP.1 phá vô cùng. GV chúng tôi cũng rất mệt với lũ nhóc đó. Những tháng khởi đầu của năm học mới luôn luôn khó khăn, nhưng nhờ tính kiên nhẫn tôi đã vượt qua những chặng đường đó. Hôm nay tôi muốn chia sẻ với quý vị một chuyện ngộ ngẩn của tôi trong đời đi dạy.

Hôm đó, tôi đang ngồi ở bàn cuối, cầm tay cho một học sinh tập viết bỗng tôi nghe những tiếng gọi cô thật to và hốt hoảng ở bàn đầu phía tay phải của lớp. Khi nhìn lên tôi thấy hai con rắn màu hồng đang nhảy múa trên mặt vở trắng của 1 em học sinh, các em thì đứng cả lên. Tôi xua tay bảo các em : tránh ra, tránh ra để nó cắn chết. Các em chạy ừa xuống phía sát vách.

Tôi nhìn lên mái lá của lớp học vừa chỉ tay lên mái lá vừa hỏi : Nó ở trên đó rớt xuống hả ?

Các em cùng trả lời : Không.

Tôi vội hỏi vậy chứ nó ở đâu ra ? Em Nụ chỉ tay vào miệng nói : Trong miệng con rồi òa khóc.

Lúc ấy tôi mới à lên một tiếng và nói : Nó là con giun đũa hay còn gọi là sán lãi. Bụng của Nụ nhiều giun quá nên nó tìm chỗ ra, may là nó ra đằng miệng chứ nó chui vào cuống phổi thì nguyet thờ chết.

Cô thấy hoài ở chợ mấy ông bán thuốc dạo số ra tại chỗ, cô thấy nó ngo ngoe màu trắng, còn hôm nay vì hút nhiều máu 2 con nẩy vừa ra nó màu hồng nên cô không biết. Chính ngày hôm đó tôi giải thích cặn kẽ cho cả lớp về vệ sinh tay chân và vệ sinh ăn uống và dặn em Nụ nói mẹ mua thuốc sổ giun nhưng cũng không thấy mẹ em đá động gì tới. Tôi phải đợi đến thứ bảy khám bệnh phát thuốc cho bệnh nhân nghèo của khu phố để xin bác sĩ thuốc sổ giun cho em Nụ.

Và chính nhờ bài học 2 con rắn đó mà lớp tôi từ hôm ấy học sinh nào cũng sạch sẽ, phải nói là rất sạch và giữ vệ sinh ăn uống thật tốt. Các em làm tôi hài lòng lắm. Và năm học kế tiếp tôi lại kể câu chuyện trên cho các em nghe để khuyên các em giữ vệ sinh tốt. Tôi dạy các em

học chữ và từ các em tôi học được tính chịu khó, kiên nhẫn và lòng vị tha đối với học sinh nghèo. Những lúc giận dữ vì học sinh nào đó không vâng lời tôi muốn bỏ mặc em đó, nhưng chợt nhớ đến có một lần F. Tân đã nói với chúng tôi : Mấy em đó quậy phá lắm, tôi chỉ mong các cô dạy dỗ chúng, đọc viết thông thạo để đọc được sách, báo. Thấy tội phạm nguy hiểm mà tránh, để chúng nhờ lấy thân nó và cũng bớt đi phần nào gánh nặng xã hội. Thế là cơn giận tôi dịu dần...

Có những lúc tôi ngồi nhìn những đôi mắt ngây thơ của chúng, tôi cảm thấy thương vô cùng và quả đúng như vậy, đây là những lớp học tình thương mà. Các em luôn cần tình thương yêu, cần sự giúp đỡ của quý Fr., Soeur, quý nhà hảo tâm, các cấp chính quyền địa phương và quý Thầy, Cô như con người cần cơm ăn và nước uống hằng ngày vậy.

Võ thị Ngọc Vân

GV lớp 1B KP.1

Phường Tân Hưng, Q.7

CẢM NHẬN KHI ĐẾN VỚI LỚP TÌNH THƯƠNG

Lần đầu tiên, khi bước vào lớp tình thương con có cảm giác không thoải mái vì không gian chật hẹp và các em thì nhếch nhác, dơ bẩn... Một ngôi nhà lá với vách bằng tôn và những em học sinh quá... “lớn” (lớp 2) so với suy nghĩ của con.

Thời gian đầu, khi tiếp xúc với các em, vì chưa quen nên con thấy hơi khó chịu vì các em, có những em rất nhỏ mà đã có những lời không hay phát xuất từ những cái miệng rất xinh xắn. Và con đã được Fr. Tin giải thích : Cũng nên thông cảm cho các em, vì các em là con nhà nghèo, ngoài thời gian đến lớp các em còn phải phụ gia đình như bán vé số. Vì thế các em đã vào đời rất sớm, mà đã vào đời thì phải cạnh tranh. Nếu các em không “dữ dằn” các em sẽ bị “lếp vế” giữa đời.

Dần dần, khi tiếp xúc sâu hơn vào đời sống các em, lúc đó con lại cảm thấy các em thật đáng thương. Có những em sau khi học xong về liền chạy ngay đến đại lý vé số để nhận những tờ giấy kết quả để đi bán.

Khi vào những tiết dạy, con quan sát thấy được những nét hồn nhiên trên khuôn mặt các em. Các em vui mừng xôn xao cùng khoe nhau những điểm tốt mà mình làm được, rồi chăm chú cắt dán những mảnh giấy màu trong tiết thủ công. Những con chim, những ngôi nhà được các em xây dựng qua những nét bút chì màu tuy không đẹp nhưng chứa đựng cả một sự miệt mài cố gắng.

Điều làm con bất ngờ là các thầy cô ở đây đã dạy cho các em một cử chỉ lễ phép rất hay, là bất cứ người lớn nào bước vào lớp thì các em đều đứng lên chào, điều mà hiện nay các trường ngoài không còn duy trì.

Sau một thời gian tiếp xúc con thấy dễ cảm hóa được các em, biến đổi các em trở nên ngoan ngoãn không còn chửi tục hay đánh nhau không phải là chuyện đơn giản. Những lúc như thế con lại nhận ra quả thật Thánh Gioan La San là một nhà giáo dục đại tài. Người không những cảm hóa được các con em thợ thuyền mà cả những phụ huynh của các em nữa. Đôi lúc con cảm thấy mệt mỏi nhưng những lúc đó con lại tự nhủ biết đâu đây lại là một cơ hội thuận tiện để con rèn luyện, con quen dần với lối giáo dục La San và từ suy nghĩ đó con đã quyết tâm để thực hiện

mục đích. Tuy kết quả không được hoàn hảo nhưng ít nữa con cũng cảm thấy mình chững chạc hơn khi đứng trước các em.

Để có thể thực hiện tốt hơn công việc này thì con cần phải rèn luyện nhiều. Từ những ngày đi dạy ở lớp tình thương con đã học được những điều rất bổ ích để có thể giúp con tốt hơn khi dạy các em là :

- Phải tìm hiểu tính tình từng em một. Em nào nên nhỏ nhẹ, em nào nên cứng rắn.
- Để biết được tính tình các em đôi khi chúng ta phải hòa đồng, vui đùa, trò chuyện với các em.
- Các em rất nhạy cảm với cách xưng hô “thô lỗ” như mày, tao... Vì thế khi nói chuyện với các em tuyệt nhiên không dùng những từ ngữ đó.

Thật may mắn vì con có điều kiện để tiếp xúc với thế giới “trẻ tình thương”. Nhờ vậy, con có thêm kinh nghiệm làm hành trang để con bước đi trên con đường phục vụ kẻ nghèo theo tôn chỉ của Dòng.

Trần văn Thuận

Lớp Học Tình Thương năm 2001